

הקדמה

שלום, וברוכות הבאות. אנחנו שמחות שהצטרפתם אלינו למפגש הראשון של עיניים על עזה, מפגשים יומיים. כל יום מא' עד ה' בשעה 2 אנחנו נפגש לשמוע ולשוחח על עזה. לפני שנתחיל כמה הודעות ממש קצרצרות אני רוצה להודות לשותפות והשותפים שלנו שעזרו בארגון "פורום שמאל חיפה דגל שחור", לסטודנטיות והסטודנטים שלנו, בפרט מתאיי "עומדים ביחד" וחד"ש באוניברסיטת חיפה. אם תרצו להגיב או לשאול שאלה, אנא הרימו את ידכם באמצעות כפתור ה-react, כתבו את השאלות שלכם בצ'אט, ונוכל כך לנהל את הדיון. אז הדוברת הראשונה שלנו היא עדי רונן ארגוב שמפרסמת מאז 2021 את "הדף היומי", אחד ממקורות המידה החיוניים ביותר לגבי מה שמתרחש תחת משטר הכיבוש הישראלי. במסגרתו היא גם מפרסמת את "מעורבים בעל כורחם", פרויקט הנצחה של ילדים שנהרגו ונרצחו במהלך ומאז השביעי לאוקטובר.

הרצאה

אהלן! קודם כל מה שהייתי רוצה לשאול אתכם זה מה שלומכם אחרי הבוקר הזה, אבל אני מחויבת לזמנים ולנושא, אז אדבק בזה. אני חושבת שמה שמנחה אותי זו [השאלה] איך אני יכולה להתנגד למשפט האלמותי שנטבע בספר 1984: "משרד האמת – בערות היא כוח". איך אני יכולה להתנגד לזה. אני לא עיתונאית. אני רחוקה מזה בהכשרה שלי. אני פסיכולוגית. אבל ב-2020-2021 הבנתי שהתקשורת מועלת בתפקידה. היא לא מדווחת אמת. היא מייצרת אמת סלקטיבית מסונזנת. וזה מקום ריק, זה ואקום. ואליה אני הלכתי אחרי שחוויתי בעצמי, מתוך פעילות בשטחים, עד כמה יש פער בין מה שמדווח, מה שאנשים יודעים, למציאות. ולכאן נכנסתי. לא אכנס לתהליך שבו התחלתי לבנות מקורות אמניים וכול'. אבל מאז, באופן סיופי, יום-יום. עד השביעי באוקטובר רק על הגדה המערבית. ומהשביעי באוקטובר אנחנו צירפנו את עזה ואת הגזרה הצפונית – לבנון, ועכשיו גם את מלחמת איראן-ישראל. יש את הדף היומי ויש את "מעורבים בעל כורחם". וכל אחד מהם מסמל איזושהי דרך של האידיאולוגיה שמאחורי הצורך להנכיח מידע, להנחיל מידע, מידע שהוא, כאמור, לא נגיש – הוא נגיש אבל הוא לא מואכל בכפית.

הדף היומי הוא הצורך לתת מידע כללי על מה שקורה, מין זום על הגודל והעוצמה של מה שמתרחש: נתונים, דיווח יומיומי על האירועים, כתבות, מראית על. אנחנו לא מחברים בין הנקודות, אבל אנחנו מספקים מידע. אני אומרת "אנחנו", אנחנו שני אנשים. "מעורבים בעל כורחם" עונה לצורך אחר. אני מזהה תהליכים מאוד קשים של ד-הומניזציה, שהם הבסיס לרשות שניתנת לפגוע בצורה כל כך אכזרית בבני אדם. ובעיניי [פרויקט] "מעורבים בעל כורחם" הוא תהליך של ר-הומניזציה, להחזיר את ההומניות, את החיבור לקיומם של בני אדם ברי-זכויות דרך תיעוד שמותיהם של ילדים מכל הלאומים בקונפליקט הזה, פלסטינים, לבנונים, איראנים עכשיו, ישראלים יהודים, פלסטינים בגדה, פלסטינים בעזה, ילדים. כמובן שיש העדפה לתמונות של ילדים חיים, כי יש איזו התרחקות מתמונות של ילדים מתים. ילדים חיים, היו ואינם: שם, גיל, עד כמה שאנחנו יודעים, ונסיבות מותם – או לפחות בעיני – הרצחם. אלה שני הפרויקטים שאנחנו מחזיקים. "מעורבים בעל כורחם" לא בכדי תפס תאוצה לפני מלחמת איראן-ישראל באמצעות ההפגנה השקטה עם תמונות הילדים. זה מושתת על "מעורבים בעל כורחם".

מה שהייתי הייתי רוצה זה באמת להדגים את שני המוקדים האלה: האחד, זה נתונים, לתת מעט נתונים מזעזעים מעזה. והשני, להתמקד בילדה. אנחנו נתחיל מהנתונים. אין נתונים עדכניים להיום [22.6.2025]. אלו נתונים שפרסמו אתמול ממשרד הבריאות הפלסטיני בעזה. יש שם דיווח חסר. זה ידוע, אבל אני לא אכנס לזה. אני הולכת על "הקונסרבטיבי". ב-48 שעות נהרגו 202 בני אדם; 1,037 פצועים. מאז 18 במרץ שזה מועד קריסת הסכם הפסקת האש, נהרגו 5,599 בני אדם; 19,097 פצועים – שלושה חודשים! מאז השביעי באוקטובר נהרגו 55,908 בני אדם; נפצעו 131,138 בני אדם. שליש מההרוגים הם ילדים. מבין ההרוגים הילדים זוהו – רבים מהם לא זוהו כי אין משפחות שזוהו אותם – 17,127 ילדים. נכון לתחילת יוני אנחנו כבר שלושה שבועות לתוך האירוע עם הרבה יותר הרוגים. בעזה, כיום, ישנם 41,329 ילדים יתומים לפחות מהורה אחד; 1,948 [יתומים] משני ההורים; 2,483 משפחות, נכון למאי, נמחו כליל, אין שורד; 5,620 משפחות עם שורד אחד בלבד; 13,500 משפחות איבדו בני משפחה. לא נכנסתי עוד לרעב. אני אדלג על זה.

מכאן הייתי רוצה לעבור ל-zoom-in על ילדה ספציפית. אם אפשר להעלות את תמונתה. זוהי מירה, מירה איברהים אבו שאמלה. עד ה-18 באפריל היא הייתה בת שש. בתחילת המלחמה, סמוך לשביעי באוקטובר, היא איבדה את אמא שלה. ב-18 באפריל מחנה הפליטים אל-בור' היא נהרגה בהפצצה על אוהלי עקורים יחד עם האחים שלה, אחות גדולה בשם ראווה, ואח צעיר בשם אחמד. היא שייכת לאותן משפחות, עם אביה ששרד ששייך לאותן משפחות שיש בהן שורד אחד. פרט שולי אבל ממחיש את הטרגדיה: 94 ילדות ששמן מירה נהרגו מאז השביעי באוקטובר. היא אחת מהן.

זהו אני פנויה לשאלות, ומקווה שעמדתי בזמן. תודה רבה. אני רק רוצה להדגיש לפני זה דבר שככה בלהט הדברים שכחתי. בהעדר תקשורת או בהעדר מידע החובה האזרחית שלנו, כל אחד מאיתנו, הוא של תקשורת דרך המדיה החברתית. וזו חובתנו האזרחית לקחת נתון אחד, סיפור אחד ולהעביר הלאה.